

Articolul

I. Definiție

Articolul este o particulă specifică substantivului, pentru a arăta în ce măsură obiectul denumit este cunoscut vorbitorilor.

II. Clasificare:

A. După locul pe care îl are față de cuvântul pe care îl însoțește.

a) **Proclitic** – stă în fața cuvântului: **o** carte, **cea** frumoasă, filă **a** cărții, **lui** Mihai

b) **Enclitic** – la finalul cuvântului: cartea**a**, elevul**i**, copiii**i**, elevul**ui**

B. După gradul de individualizare:

1. Hotărât

2. Nehotărât

3. Demnostrativ-adjectival

4. Posesiv

1. Articolul hotărât – recapitulare

- arată că ființa/obiectul e cunoscut vorbitorului

gen	singular	plural
Masculin + neutru	-l, -le (copilul, câinele) -lui (copilului)	-i (copiii, câinii) -lor (copiilor, câinilor)
Feminin	-a (fata) -ei (fetei)	-le (fetele) -lor (fetelor)

Art. hot. e, în general, enclitic.

Excepție: **lui** Gigel, **lui** Vali, **lui** Carmen, **lui** martie, **lui** tata (dar și tatălui, sau tatei), **lui** nenea Ion – în aceste situații stă în poziție proclitică

2. Articolul nehotărât – recapitulare

- Arată că ființa sau obiectul nu este cunoscut vorbitorului

gen	singular	plural
masculin + neutru	un, unui	niște, unor
feminin	o, unei	niște, unor

Art. nehot. este proclitic.

Formele „un” și „o” au mai multe valori morfologice:

a) **Articol nehotărât:** **Un** copil muncește. (când nu are continuare)

b) **Adjectiv:** **Un** copil citește, **altul** stă. (când se continuă cu „altul”)

c) **Numeral:** **Un** copil citește, **doi** scriu. (când se continuă cu un număr)

Între articolul nehotărât și substantiv poate fi intercalat un adjectiv

Ex: *o frumoasă fată, un minunat discurs, unei triste perioade, unor nepăsători părinți*

Prin articulare cu articol hotărât sau nehotărât orice parte de vorbire devine substantiv

Ex: adjectivul „frumoasă” – devine subst. „o frumoasă” sau „frumoasa (aceea)”

pronumele „nimic” – devine subst. „nimicul” sau „un nimic”

interjecția (exclamția) „of” – devine subst. „un of” sau „oful”

3. Articolul demonstrativ (adjectival) – predare

- precede (stă înaintea) un adjectiv sau numeral și leagă un substantiv articulat hotărât de un adjectiv/ numeral, sau poate ajuta la formarea gradelor de comparație

Ex: casa **cea** frumoasă, băiatul **cel** timid, copiii **cei** dintâi, Mircea **cel** Bătrân, cea mai dragă, **cel** mai scump

gen	Singular Formă literară+populară	Plural Formă literară+populară
Masculin	cel (ăl), celui (ălui)	cei (ăi), celor (ălor)
feminin	cea (a), celei (ălei)	cele (ale), celor (ălor)

Forme literare + populare:

Ex: *cel mic/ ăl mic, cea înaltă/ a înaltă, cei mari/ ăi mari* etc.

În analiza gramaticală, art. dem. **nu are singur funcție sintactică**, el se analizează cu adjectivul sau numeralul.

Ex: *cartea cea nouă, cea de-a doua carte, cei doi elevi, elevii cei doi*

Când „cel, cea, cei cele” sunt urmate de altă parte de vorbire decât adjectiv, ele nu mai sunt articole demonstrative/adjectivale, ci sunt **pronume forme populare**:

Ex: **cea** de acolo, **cei** de-acasă... – sunt formele scurte ale pronumelor „**aceea**” sau „**aceia**”

Atenție la ortograme:

Cel: cel mare, cel dintâi, cel mai mare

Ce-l: Ce-l interesează?

Cea: cea mică, cea de-a doua, cea mai bogată

Ce-a: Ce-a mai făcut?

Cei: cei necăjiți, cei trei, cei mai serioși

Ce-i: Ce-i cu hârtiile astea dezordonate?

Cele: cele întregi, cele zece, cele mai interesante

Ce le: Ce le pasă lor?

GATA!!!